

Dolgozó nőket az MNDSz szervezetelek élére

Az elmúlt esztendő a fordulatos év volt a dolgozó asszonyok között is. Ez a fordulat tovább érlelődött ebben az évben, a Párt és népi demokráciánk újabb sikereinek évében. A fejlődés visszatükröződött az MNDSz jelentős megerősödésében is, mely azután szintén hozzájárult az asszonyok politikai fejlődésének meggyorsulásához. A fordulat a legszembetűnőbben a választási harcban mutatkozott. A választások nagymértékben megnövelték az asszonyokban a hisztériát és a szeretetet a Párt iránt és megértették velük, hogy a Párthoz a tömegszervezeteiken keresztül visz az út.

A választási harc és az azóta eltelt idők nemcsak az új lehetőségeket mutatták meg, hanem a népmozgalom egy komoly hibáját is, amelynek orvoslása nélkül az új lehetőségek kihasználása nem történhetett meg eredményesen. Erre a hibára Rákosi elvtárs mutatott rá már május 31-én, a Központi Vezetőség ülésén: »Az MNDSz, mint a választások mutatták, a városban és falun egyaránt mindinkább a dolgozó nők szervezetévé válik. Ennek megfelelően most gondoskodni kell arról, hogy ez elmutt gyakorlattal szemben a vezetés most már mindenütt a dolgozó nők kezébe menjen át.« A helyzet ugyanis az, hogy — főként a politikailag lassabban fejlődő megyékben — még mindig szép számban vannak MNDSz-csoportok, amelyeknek vezetése szinte kizárólag a kispolgárság és az értelmiség kezében van. S ha megnézzük ezeket a csoportokat közelebbről, akkor láthatjuk, hogy az ilyen vezetés mennyire akadályozza az MNDSz további fejlődését.

Mi jellemzi az ilyen csoportokat, szemben a munkás- és parasztasszonyok vezette csoportokkal? Legtöbbször néptelen, szektaszzerű szervezetek. Adás pozícióharcok, személyi torzalkodások, intrikák folynak bennük, amelyek a dolgozó asszonyok tömegeit távol tartják a szervezettől. Másutt teadélutánok, gicces szindarabok rendezése, öltözítések himzése, apróseprő szociális munkák folynak, csak éppen politikai munka nem folyik. Egyik-másik ilyen csoport veszedelmesen emlékeztet a rosszemlékű magyar asszonyok nemzeti szövetségére. A falusi osztályharcba, a békét folyó harcba való bekapcsolódás, az asszonyok politikai oktatása ismeretlen fogalom az ilyen csoportokban.

Például Mezőszentgyörgyről. Veszprém megyéből, ahol az MNDSz vezetője egy nyugatos katonatiszt leánya volt, a következő jelentést kaptuk az MNDSz életéről: »Működésük bál, tarka-est, elavult szindarabok rendezése. Osztálybékét hirdetnek. A falunak 2000 lakosa van, az MNDSz-nek 48 tagja. Így fest az MNDSz élete ott, ahol a vezetés nem elsősorban a szocializmus építéséért küzdő munkás- és dolgozó parasztasszonyok kezében van, hanem legjobb esetben jóindulatú, de gyökeresen polgári gondolkodású és bizonytalan, ingadozó kispolgárok kezében. Az ilyen csoportoktól távolmaradnak a dolgozó asszonyok tömegei, mert a mi munkás- és parasztasszonyaink ilyen csoportokban nem kapják meg azt, amit az MNDSz-től várnak, a segítséget ahhoz, hogy élve a népi demokrácia adta egyenjogúsággal, a férfiakkal egyenértékű embereként tudjanak helytállni a szocializmus építésének minden területén.

Persze, az ilyen kispolgári vezetésű csoportokba az ellenség is könnyen beférkőzik. Olyanok, akik nem tájékozatlanságból, hanem tudatos ellen-

séges gondolkodásból hirdetnek veszedelmes téveszméket osztálybékét, pacifizmust, sovinizmust. Nem egyszer előfordult, hogy az osztályellenesség egy-egy ilyen vezetéshez jutott tagja elsikkasztotta az MNDSz központból érkezett körlevelet, szabotála egy-egy politikai akciónkat, szervezetünket a reakciós pap szolgálatába állította stb. S ezen nincs is semmi csodálkozni való, hiszen természetes, hogy az ellenség számára a tömegszervezetelek sem jelentenek megvetendő vadászterületet.

Mi magunk is hibásak vagyunk abban, hogy még mindig elég szép számban vannak MNDSz csoportok, amelyek vezetése nem a dolgozó asszonyok kezében van. Régóta látjuk ezt a hibát és mégis gyökeres és tervszerű orvosláshoz csak Rákosi elvtárs figyelmeztetése után fogtunk hozzá. Nem gondoltunk arra, hogy ez a hiba napról-napra súlyosabb, egyre erősebb gátja a politikai helyzet adta lehetőségek kihasználásának. Pártszervezeteink sem fordítottak kellő gondot e hába kijavítására. Bizonyára nem a tápiószélei pártszervezet az egyetlen, amelynek — ahogy a Szabad Népben megjelent önkritikájában olvassuk — eddigigen laza volt a kapcsolata a tömegszervezetelekkel és ezért például az MNDSz-ben a párt politikájára nem érvényesült, vezetői jómódu kereskedőasszonyok voltak.

Ma már mindenütt tervszerűen folyik az MNDSz csoportok vezetőségeinek átszervezése, a vezetésnek a dolgozó, elsősorban a munkás és parasztasszonyok kezébe adása.

A legtöbb helyen maguk a csoportok tagjai sürgetik a változtatást, követelik osztályidegen és politikailag ingadozó vezetők eltávolítását. Friss levegő nyomul a régi áporodott levegő helyébe. Komolyan készülnek az asszonyok a terménybeszolgáltatásra, növelik a szövetkezetek nőtársaságát, az iskolák szociális összetételének megváltoztatását és az MNDSz kiadványait felhasználva nevelik a most csatlakozott asszonyokat a Szovjetunió és a Párt iránti szeretetre, igaz hazafiságra és nemzetközi szolidaritásra.

Természetesen találkozunk hibákkal is e munka során. Egyes helyeken egyáltalán nem adnak szerepet becsületes és fejlődő kispolgári és értelmiségi asszonyoknak vezetésben, sőt itt-ott a tagságból is kinézik őket. Természetesen nem ez a feladat helyes megoldása. A becsüle-

tes, fejlődő kispolgári asszonyok továbbra is tagjai kell hogy legyenek a MNDSz-nek s legjobbjait, elsősorban a haladó értelmiségiek a vezetésben is résztvehetnek. A lényeg az, hogy a vezetés döntő módon azok kezében legyen, akiket szociális helyzetük és politikai meggyőződésük a szocializmus ügyének tántoríthatatlan hívővé tesz. Az MNDSz csak akkor tölti be tömegszervezeti funkcióját, ha az MNDSz-ben is érvényesül a proletáriátus vezető szerepe és a munkásparaszt szövetség. Csak ez biztosítja azt, hogy az MNDSz a hazai és nemzetközi vonatkozásban élesedő osztályharc körülményei között mindig a Párt-vezette szociális front oldalán fog állni.

A feladat helyes megoldása mindenütt csak a helyi pártszervezetek támogatásával lehetséges. A helyi pártszervezeteknek kell segíteniük az MNDSz házatáján lévő zavarok felismerésében és a megfelelő vezetők kiválasztásában. De ez önmagában még nem elég. Nagy szükség van arra is most, amikor nagy tömegben áramlanak a pártönkívüli asszonyok az MNDSz felé, hogy a pártszervezetek jó kommunista aktivákat küldjenek az MNDSz-be, hogy politikai érettségükkel és példaadó magatartásukkal formálják a többieket. Ezenfelül fontos, hogy pártszervezeteink — anélkül, hogy a gyámkodás hibájába esnének, elvonnék az MNDSz vezetőinek önállóságát — biztosítsák az MNDSz-csoportok állandó politikai irányítását. Az MNDSz csoportok megkapják a politikai útmutatást az MNDSz központból, de ez az útmutatás csak úgy válik a helyi viszonyoknak megfelelően eleven valósággá, ha a pártszervezetek támogatása sem marad el. Pártszervezeteink gondoljanak mindenkor Rákosi elvtárs figyelmeztető szavaira: »Vigyázzunk kell, nehogy az történjék, hogy miután 4 évig hozzászóltunk az MNDSz és az ifjúság gyengeségéhez, most, amikor fordul a kocka, ne ragadjuk meg kétkézzel a lehetőséget és ne adjunk meg minden segítséget az MNDSz-nek és a MINSZ-nek arra, hogy lerögzítse az eredményt.«

Nem deficités már a Magyar Kender!

Százezer forint rendkívüli nyereségrészesedést fizettek be

A szegedi Magyar Kender az államosítás óta óriási fejlődést tett meg. A Párt, az UB és a vállalatvezető helyes irányítása mellett az öntudatra ébredt dolgozók lelkes munkája felvirágoztatta a háború során 80 százalékos kárt szenvedett üzemet. A szegedi Magyar Kender ma már az ország legfontosabb műszaki textilárait gyártó üzeme.

A gyár még ez év januárjában, februárjában és márciusában is deficités volt, mert az államosítás előtt a részvényesek minden eszközzel szabotálták a termelést és ujjáépítést. De ak-

kor, amikor a munkások lettek az üzem gazdái, fokozatosan kezdett eltűnni a háború és tőkés pusztítás nyoma.

Ma már nem dolgozik ráfizetéssel a gyár. Áprilisban, májusban és júniusban behozták az előző három hónap ráfizetését is. Így 1949 első félévére már 100 ezer forint rendkívüli nyereségrészesedést fizettek be. 1949 második félévére pedig a tervbevettnél jóval több nyereségrészesedést fizetnek be.

Győztek a Magyar Kender gazdái!

MAGYAR-BOLGÁR BARÁTSÁG

Egy esztendővel ezelőtt kötötte meg egymással Magyarország és Bulgária a barátsági, együttműködési és kölcsönös segélynyújtási szerződést. Ez a szerződés nemcsak kifejezője a két nép közötti igaz barátságérzésének, de belekapcsolódik abba az egységes erős láncba, amelyet a népi demokráciák országai alkotnak, élükön a Szovjetunióval. A magyar-bolgár barátsági és együttműködési, kölcsönös segélynyújtási szerződés — amint Rákosi elvtárs ezalkalomból küldött üdvözlő távirata is kifejezi — a jövőben is szilárd biztosítéka lesz a két nép közötti baráti együttműködésnek és a Szovjetunió vezette békefront további megerősítésének.

A népi demokráciák közötti szerződéseknak ugyanis ez a legfőbb értelme, ez a legnagyobb jelentősége: a béke megvédése és a békés építőmunka szolgálata. Ezek a szerződések biztosítják, hogy a népi demokráciák országában munkások, dolgozó parasztok és haladó ér-

telmiségek nyugodtan építhessék maguknak a boldog jövőt és tervszerű gazdálkodással teremtsék meg a szocializmus alapját. Az Atlanti-szerződés a népek nyomorát, elnyomását, szenvedését az új háboru csíráját hozza. A népi demokráciák szerződésai ezzel szemben a boldog megelégedettséget, a szabadságot és a békét hozzák.

A magyar-bolgár barátsági szerződés egyéves évfordulója is ezt jelenti számunkra, egyben jelenti Lenin és Sztálin elvtárs útjának, tanításainak követését. Ugyanakkor ezalkalomból az el nem muuló szeretet és hála gondolatával fordulunk a bolgár nép nagy fia: Georgi Dimitrov felé, aki egész életén át olyan sokat tett a két nép barátságáért. Az ő szándékai az ő elgondolásai is válnak valóra akkor, amikor Bulgária és Magyarország dolgozó népe a többi népi demokráciákkal együtt összefogva a Bolgár Kommunista Párt és a Magyar Dolgozók Pártja vezetésével építi boldog, szocialista jövőjét.

A katolikus hívők milliói megbélyegzik a Vatikán támadását a lelkiismereti szabadság ellen

A Vatikán hivatalos lapja, az Acta Apostolicae Sedis július 13-án javaslatot tett közzé a kommunista párti tagsággal és propagandával kapcsolatban. A határozat szerint »nem részesíthetők a szentségekben mindazok, akik kommunista tanítást vagy gyakorlatot hirdető sajtótermékeket kiadnak, terjesztenek, illetőleg olvasnak. Mindazok, akik a kommunizmus anyacélvú és keresztényellenes tanait vallják vagy terjesztik, »ipse facto«, azaz pusztán egy cselekmény elkövetése által is hitehagyottak, kiközösítés alá esnek.«

Prágában a kormánykörök höz közelálló személyiségek megállapítják, hogy a szentszéki határozat újabb bizonyítéka annak, hogy a Vatikán beavatkozik a népi demokráciák politikájába és hogy a pápa a teológia és a kánonjog leple alatt segédkezett nyújt az imperialisták háborus táborának és a »lelkiismereti« marshallizálására irányuló kísérletnek bélyegzik a Vatikán határozatát.

Eles cikkben foglalkozik a kiközösítésre vonatkozó határozattal a francia kommunista párt lapja, az Humanité. »A pápa ezzel az intézkedéssel a szabadság ürügye alatt totális eszközökhöz folyamodott — állapítja meg a lap.« A gondolat szabadságot nem is lehetne jobban megsérteni olyan területen, amelynek semmi közvése sincs a valláshoz.« A lap emlékeztet arra, hogy a Vatikán a »politikától való függőség« látszatát fenntartva, soha sem tett hasonló lépést a háborus bűnös Tisó, vagy a spanyol nép legjobb fiait — köztük számos katolikus is — legyilkoló Franco ellen. A Vatikán lépése a reakció félelmet tükrözi ama mind szorosabb egység miatt, amely mindenütt létrejött a háborus gyújtogatók ellen, hívők és nem hívők között. »A pápa határozata nem fogja megtörni ezt az

egységet« — állapítja meg a Humanité. »Franciaországban hívők és nem hívők éppúgy, mint az ellenállási mozgalom idején együtt fognak harcolni az imperialisták háborus törekvései ellen.«

Boulier, az ismert haladó francia katolikus pap, a nemzetközi béketanács tagja, aki jelenleg Prágában tartózkodik, szintén foglalkozott a pápai határozattal. Megállapítja, hogy a határozat nem annyira a dialektikus materializmus alapján álló kommunistákat sújtja, mint inkább azokat a hívő tömegeket, amelyek helyettesítik a kommunista párt programját: a béke frontját az imperializmus erői ellen, a dolgozó gazdasági és politikai felszabadítását a monopolkapitalizmus elnyomásának járma alól, a valódi demokrácia megteremtését — de nem tudnak a dialektikus materializmusról.

A katolikus hívők milliói szerte a világon élesen megbélyegzik a Vatikán állásfoglalását, amely minősíthetetlen támadás a lelkiismereti szabadság ellen. A tömegek ellállásával még a középutas és jobboldali nyugati politikai körök és lapok is kénytelenek számolni. Így a Combat című harmadikutas francia lap azt írja, hogy a Vatikán határozata nem fogja visszaállítani az egyház befolyását ott, ahol a befolyás megszűnt. A Vatikán azért veszítette el a nép vonalmát, mert a gazdagok táborába állt. A blumista Populaire szerint a pápa határozata a 12 századra emlékeztet. A kiátkozás megengedhetetlen a modern államokban, mert beavatkozást jelent az államok belső ügyeibe — írja a lap. Az Il Messaggero című olasz lap szerint olasz politikai köröknek az az egybehangzó véleményük, hogy az egyház ezzel az eljárással oda jutott, hogy elidegeníti magától nemcsak a hívők tömegeit, hanem a pap ság egy részét is.